

Sygn. akt VII U 288/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 kwietnia 2022r. w Warszawie

sprawy Ł. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia postojowego

na skutek odwołania Ł. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 28 stycznia 2021 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że Ł. G. nie jest zobowiązany do zwrotu świadczenia postojowego w kwocie 664,84 zł (sześćset sześćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 9 lutego 2021r. Ł. G. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2021r., znak: (...). Zarzucił organowi rentowemu:

1. naruszenie art. 15zx ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 1842) poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że w dniu 4 sierpnia 2020r. pobrał nienależne świadczenie postojowe w kwocie 425,35 zł i w związku z tym jest zobowiązany do zwrotu tej kwoty;

2. naruszenie art. 15zs ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych poprzez uznanie, że datą złożenia wniosku o świadczenie postojowe jest data jego przekazania do ZUS, a nie data złożenia go przez osobę uprawnioną płatnikowi składek jako pośrednikowi.

Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zwolnienie z obowiązku zwrotu świadczenia postojowego w kwocie 664,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania Ł. G. wskazał, że z art. 15zs ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych wynika, że wnioskodawcą o świadczenie postojowe jest m.in. zleceniobiorca,

zaś zleceniodawca jest jedynie pośrednikiem, przekazicielem wniosku o świadczenie, co oznacza, że jako datę złożenia wniosku powinno się przyjąć złożenie wniosku przez osobę uprawnioną u zleceniodawcy jako pośrednika. Przekazanie wniosku przez zleceniodawcę Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych ma charakter wyłącznie formalno-techniczny i nie stanowi podstawy do ustalenia daty złożenia wniosku. Oznacza to, że organ rentowy powinien był przyjąć za datę złożenia wniosku dzień, w którym ubezpieczony przekazał wniosek swojemu zleceniodawcy, a nie ten, w którym płatnik przekazał wniosek organowi rentowemu. Odwołujący dodał również, że zgodnie z brzmieniem przepisów w kwietniu 2020r. nie miał możliwości złożenia wniosku o świadczenie postojowe bezpośrednio do organu rentowego. Musiał skorzystać z pośrednictwa zleceniodawcy, a ponadto nie miał wpływu na datę, z jaką płatnik przekazał wniosek Zakładowi. Dodatkowo świadczenie postojowe na podstawie art. 15zq ustawy z 2 marca 2020r. przysługuje nie tylko osobom wykonującym pracę na podstawie umów cywilnoprawnych, ale również prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą, jednak tylko „pracowników” cywilnoprawnych w złożeniu wniosku obowiązywało pośrednictwo zleceniodawcy, co przy uwzględnieniu wykładni ZUS odnośnie daty złożenia wniosku o świadczenie stawia osoby realizujące umowy cywilnoprawne w gorszej sytuacji niż osoby wykonujące działalność gospodarczą (odwołanie z dnia 5 lutego 2021r., k. 3-7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o odwołania, a uzasadniając swe stanowisko wskazał m.in., że kwestią sporną w sprawie jest określenie daty złożenia wniosku, implikującej zakres danych niezbędnych do ustalenia istnienia prawa do świadczenia postojowego. Powołał się w tym zakresie na art. 61 § 3 k.p.a., z którego wynika, iż data złożenia wniosku do ZUS, jako podmiotu umocowanego do rozpatrywania wniosków i ustalania prawa do świadczenia determinuje zakres informacji, jaki należy wskazać w treści wniosku. Natomiast data złożenia wniosku przez osobę wykonującą umowę cywilnoprawną do zamawiającego lub zleceniodawcy, według organu rentowego, nie ma znaczenia. W związku z powyższym zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo (odpowiedź na odwołanie z dnia 1 marca 2021r., k. 9-10 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. G. w dniu 10 stycznia 2020r. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę zlecenia nr: (...) (...), w której zobowiązał się do wykonywania usług pomocniczych w jednostkach sprzedażowych (restauracjach lub kawiarniach), które mogą obejmować w szczególności czynności pomocnicze w ramach promocji sprzedażowej. Umowa została zawarta na okres do 9 kwietnia 2020r. (umowa zlecenia nr (...) – nienumerowane karty akt organu rentowego).

Ubezpieczony w dniu 22 kwietnia 2020r. skierował do zleceniodawcy prośbę o złożenie do ZUS wniosku o świadczenie postojowe dla umów cywilnoprawnych w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym (...)19. W piśmie zawierającym taką prośbę oświadczył, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, a wysokość uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku wynosi o zł (wniosek Ł. G. z dnia 22 kwietnia 2020r., k. 50 a.s.).

(...) sp. z o.o. w kwietniu 2020r. otrzymała około 4.000 wniosków o świadczenie postojowe. Obsługę tychże wniosków w imieniu spółki prowadziła (...), która musiała zorganizować zasoby ludzkie do przeprowadzenia całego procesu. Do każdego wniosku trzeba było dołączyć umowę zlecenia, która w wersji papierowej znajduje się w archiwum. Archiwum w tym czasie nie funkcjonowało w pełni, co wpłynęło na wydłużenie procesu składania wniosków o świadczenie postojowe do ZUS. Wnioski zostały przekazane w maju 2020r., ale wskazano w nich kwotę przychodu z miesiąca poprzedzającego miesiąc złożenia wniosku przez zleceniobiorcę. Tak było również w przypadku Ł. G. (wyjaśnienia (...) sp. z o.o. z dnia 9 marca 2022r., k. 48 – 49 a.s.). We wniosku, który jego dotyczył, złożonym w ZUS w dniu 5 czerwca 2020r., (...) sp. z o.o. we W. wskazała, że strony łączy umowa zlecenia z 10 stycznia 2020r., że nastąpiło ograniczenie wykonywania umowy, że miesięczny przychód, który wynika z umowy to 1.415,16 zł oraz że przychód osiągnięty w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku wyniósł 1415,16 zł (wniosek z 30 kwietnia 2020r. – nienumerowana karta akt organu rentowego).

Po rozpoznaniu ww. wniosku organ rentowy wypłacił Ł. G. świadczenie postojowe w kwocie 2.080 zł (okoliczność bezsporna).

Po dokonaniu wypłaty świadczenia postojowego, organ rentowy przeprowadził ze zleceniodawcą postępowanie wyjaśniające i uzyskał informację, że we wniosku złożonym w dniu 5 czerwca 2020r. został wskazany przychód za marzec 2020r., zamiast za maj 2020r. Została dokonana w związku z tym korekta przychodu, która spowodowała, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 28 stycznia 2021r. decyzję znak: (...). W decyzji, wydanej na podstawie art. 15 ZK ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w związku z art. 84 ust. 8-8e ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021r. poz. 423 ze zm.), zobowiązał Ł. G. do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia postojowego w kwocie 664,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, liczonymi od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu wypłaty świadczenia postojowego do dnia zwrotu.

W uzasadnieniu wymienionej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że świadczenie postojowe w czerwcu 2020r. zostało wypłacone w zawyżonej wysokości. Dalej wyjaśnił, że wniosek o świadczenie postojowe w imieniu ubezpieczonego został złożony przez płatnika składek (...) sp. z o.o. Zostały w nim wykazane przychody z miesiąca poprzedzającego miesiąc złożenia wniosku w nieprawidłowej wysokości. Na podstawie tego Zakład wypłacił świadczenie w kwocie 2.080,00 zł, zamiast 1.415,16 zł, wobec czego różnica wynosząca 664,84 zł jest świadczeniem nienależnie pobranym. Ubezpieczony jest więc zobowiązany do jej zwrotu (decyzja ZUS z 28 stycznia 2021r. – nienumerowane karty akt organu rentowego).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, które w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają, a przy tym nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Prawo do świadczenia postojowego zostało przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020r., poz. 1842 – dalej jako „ustawa (...)19”).

Na wstępie należy zaznaczyć, że główne zadania pakietu regulacji, które składają się na „tarczę antykryzysową” dotyczą ochrony zatrudnienia oraz zmniejszenia obciążeń i zachowania płynności finansowej przedsiębiorców. Rozwiązania tam zawarte obejmują nie tylko przedsiębiorców zatrudniających pracowników, a więc zapewniających miejsca pracy, ale również osoby, które prowadzą pozarolniczą działalność gospodarczą i wykonują pracę na podstawie umów cywilnoprawnych. Wśród rozwiązań, które mają zapobiegać skutkom epidemii (...)19 w Polsce, przewidziano wsparcie realizowane przez ZUS w postaci wypłacania świadczeń postojowych. W uzasadnieniu projektu nowelizacji, która dodała do komentowanej ustawy między innymi art. 15zq-15zx, podkreślono, że osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, a także osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło, są szczególnie narażone na niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii (...)19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące już dużo wcześniej (możliwość skorzystania z odroczenia terminu płatności składek, układu ratalnego, umorzenia należności składek) w obliczu pandemii wywołanej (...)19 w wielu przypadkach okazały się niewystarczające, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych przeznaczanych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Wprowadzając przepis art. 15zq ustawy (...)19 ustawodawca zaproponował możliwość pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią, czyli wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych i osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą. W oczywisty sposób przepis ten miał niejako „ratować” osoby wymienione w

ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony również ochraniać gospodarkę przed zapaścią.

Szczegółowe regulacje w zakresie świadczenia postojowego zawiera art. 15zq ustawy (...)19. Zgodnie z jego ust. 1 pkt 1, świadczenie postojowe przysługuje osobie wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia, inną umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowę o dzieło, zwane dalej „umową cywilnoprawną”. Świadczenie postojowe przysługuje przy tym, gdy w następstwie wystąpienia (...)19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna. (ust. 3). Na podstawie art. 15zq ust. 5 ww. ustawy, osobie wykonującej umowę cywilnoprawną świadczenie postojowe przysługuje jeżeli:

- 1) umowa cywilnoprawna została zawarta przed dniem 1 kwietnia 2020r.;
- 2) przychód z umowy cywilnoprawnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, nie był wyższy od 300% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku;
- 3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

Przepis art. 15zr ust. 1-4 ustawy (...)19 zawiera regulacje dotyczące określenia wysokości przyznawanego świadczenia postojowego. Świadczenie postojowe przysługuje w wysokości 80% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w 2020r. nie więcej niż trzykrotnie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4 (ust. 1). W przypadku gdy suma przychodów z umów cywilnoprawnych w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskana w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe wynosi mniej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w 2020r. świadczenie postojowe przysługuje w wysokości sumy wynagrodzeń z tytułu wykonywania tych umów cywilnoprawnych (ust. 2). W przypadku zbiegu praw do więcej niż jednego świadczenia postojowego przysługuje jedno świadczenie postojowe (ust. 4).

Ustalenie prawa oraz wypłata świadczeń postojowych należy do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 15zs ust. 1 ustawy (...)19, ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby, o której mowa w art. 15zq ust. 1, zwanej dalej „osobą uprawnioną”, składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 1). W przypadku osoby wykonującej umowę cywilnoprawną wniosek, o którym mowa w ust. 1, składany jest za pośrednictwem odpowiednio zleceniodawcy lub zamawiającego (ust. 2).

Powyższe oznacza, że wniosek, jeśli składa go zleceniodawca czy zamawiający, pochodzi od zleceniobiorcy, a zleceniodawca czy zamawiający jest jedynie jego „przekazicielem”. Zgodnie z art. 15 zs ust. 4 ustawy COVID, odpowiednio zleceniodawca lub zamawiający załącza do wniosku:

1. oświadczenie potwierdzające:
  - a) niedojście do skutku lub ograniczenie wykonywania umowy cywilnoprawnej z powodu przestoju w prowadzeniu działalności, o którym mowa w art. 15zq ust. 3;
  - b) datę zawarcia i wysokość wynagrodzenia z tytułu umowy cywilnoprawnej,
  - c) uzyskanie przez osobę wykonującą umowę cywilnoprawną w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, przychodu nie wyższego niż 300% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku;

d) otrzymanie oświadczenia od osoby wykonującej umowę cywilnoprawną, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu i o wysokości uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych;

2. kopię umów cywilnoprawnych.

Jak wynika z ww. regulacji, zleceniobiorca składa oświadczenie o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu i o wysokości uzyskanych przychodów

z innych umów cywilnoprawnych. W ocenie Sądu Okręgowego data takiego oświadczenia, a więc jednocześnie wniosku osoby ubiegającej się o świadczenie, jest decydująca przy ocenie uprawnienia do świadczenia postojowego. Według tej daty organ rentowy winien badać, czy ubiegający się o świadczenie podlega ubezpieczeniom z innego tytułu czy nie. W tym dniu bowiem ubezpieczony składa oświadczenie o określonej treści pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia. Składa więc wniosek do zleceniodawcy, który następnie tylko przekazuje ten wniosek do organu rentowego, a więc w istocie wykonuje czynność o charakterze technicznym. Ubezpieczony nie ma przy tym żadnego wpływu na to, w jakim terminie wniosek zostanie przekazany do organu rentowego, a obowiązująca w kwietniu 2020r. regulacja nie dawała możliwości składania wniosku bezpośrednio przez ubezpieczonego. Wniosek mógł zostać złożony wyłącznie w formie dokumentu elektronicznego za pomocą profilu informacyjnego utworzonego w systemie teleinformatycznym udostępnionym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym albo wykorzystując sposób potwierdzania pochodzenia oraz integralności danych udostępniony bezpłatnie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w systemie teleinformatycznym. Tylko i wyłącznie w przypadku odmowy złożenia wniosku przez zleceniodawcę w sposób wskazany w treści art. 15zs ust. 2, osoba uprawniona, która jest zleceniobiorcą, mogła więc złożyć wniosek o świadczenie postojowe do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ale taka sytuacja nie zachodziła w przedmiotowej sprawie.

Przyjmując interpretację organu rentowego, przekazanie przez zleceniodawcę wniosku z opóźnieniem, narażałoby ubezpieczonego na negatywne konsekwencje, albowiem w związku z upływem czasu, jego oświadczenie co do braku innego tytułu do ubezpieczenia mogłoby okazać się nieaktualne. Tymczasem przedstawienie przez płatnika składek wniosku do organu rentowego z opóźnieniem, nie może wywoływać negatywnych konsekwencji dla rzeczywistego uprawnionego, gdyż w momencie złożenia wniosku nie ma on wpływu na dalszy jego los. Dodatkowo tylko w przypadku tej grupy uprawnionych do świadczenia postojowego, o której mowa w art. 15 zs ustawy, zachodziła sytuacja, w której nie było możliwości bezpośredniego złożenia do ZUS wniosku przez osobę uprawnioną. Istniał niejako przymus skorzystania z pośrednictwa zleceniodawcy czy zamawiającego, co grupę uprawnionych zleceniobiorców stawiało w zdecydowanie gorszej sytuacji niż innych uprawnionych do świadczenia postojowego. Takie różnicowanie nie jest jednak uprawnione i dlatego Sąd podzielając stanowisko strony odwołującej się ocenił, że kwota przychodu we wniosku z kwietnia 2020r., złożonym do ZUS w czerwcu 2020r., powinna dotyczyć miesiąca poprzedzającego ten miesiąc, w którym zleceniobiorca złożył wniosek o świadczenie do zleceniodawcy, a więc w rozważanym przypadku marca 2020r.

W konsekwencji nieuprawniony pozostaje wniosek zawarty w zaskarżonej decyzji, że we wniosku został wskazany przychód z niewłaściwego miesiąca, a tym samym, że Ł. G. pobrał nienależne świadczenie.

O tym, w jakich przypadkach mamy do czynienia ze świadczeniem nienależnym decyduje art. 15 zx ustawy COVID. W dacie, kiedy Ł. G. pobrał świadczenie postojowe, wskazywał on, że za nienależnie pobrane świadczenie postojowe uważa się świadczenie:

1. przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenie lub odpowiednio zleceniodawcę lub zamawiającego;

2. wypłacone osobie innej niż osoba uprawniona.

W analizowanym przypadku żadna z opisanych sytuacji nie wystąpiła. Po pierwsze, świadczenie zostało wypłacone tej osobie, która jest do niego uprawniona, a więc Ł. G.. Po drugie, nie zaistniała sytuacja, w której czy to ubezpieczony, czy jego zleceniodawca wprowadziliby w błąd organ rentowy bądź złożyli fałszywe oświadczenie czy dokumenty. Co prawda według Zakładu przychód podany we wniosku złożonym w dniu 5 czerwca 2020r. był nieprawidłowy, Sąd jednak tego stanowiska nie podzielił z powodów, o których była mowa. Nie ma zatem podstaw, aby mówić o złożeniu fałszywego oświadczenia czy też o świadomym wprowadzeniu w błąd. Dodatkowo, nawet gdyby podzielić argumentację organu rentowego, Sąd wskazuje, że świadczenie – przy założeniu, że zostałoby uznane za nienależne – nie może być uznane jako nienależnie pobrane. Wynika to z tego, że ani po stronie zleceniodawcy, ani tym bardziej po stronie ubezpieczonego nie wystąpiła sytuacja świadomego wprowadzenia w błąd Zakładu, a więc działania ukierunkowanego celowo na uzyskanie świadczenia, które nie jest należne. Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że w czasie, kiedy ww. wniosek był składany, pandemia dopiero się rozpoczynała, powodując chaos, także organizacyjny. Regulacje prawne, które zostały wprowadzone, nie były i wciąż nie są w pełni jasne i precyzyjne, skutkiem czego jest choćby toczący się spór. W związku z tym zleceniodawca, co wyjaśnił w piśmie z dnia 9 marca 2022r. (k. 48-49 a.s.), zinterpretował przepisy w taki sposób, że we wnioskach złożonych do ZUS w maju i w czerwcu 2020r., ale przekazanych przez zleceniobiorców w kwietniu 2020r., podał przychody z miesiąca marca 2020r. Nie miał przy tym złej woli ani zamiaru wprowadzenia organu rentowego w błąd. Tym bardziej taki cel nie przyświecał ubezpieczonemu, który zgodnie z przepisami i zgodnie z prawdą wypełnił wniosek, który w dniu 22 kwietnia 2020r. przekazał (...) sp. z o.o. We wniosku, zgodnie z cytowanymi przepisami, zostały podane dane aktualne na dzień, w którym wniosek był składany i wskazując dane według tej daty zleceniodawca przekazał go dalej do ZUS. Zleceniodawcy nie można przypisać złej woli i świadomości w działaniu, mającej na celu wprowadzenie organu rentowego w błąd z powodów, o których była mowa, wzmocnionych argumentacją, wynikającą z cytowanego uzasadnienia do projektu ustawy, która wprowadziła m.in. dla zleceniobiorców prawo do świadczenia postojowego. To świadczenie miało być realnym wsparciem w czasie pandemii, tymczasem ZUS – interpretując nie w pełni jasne przepisy w sposób dla zleceniobiorców niekorzystany – wzywa do zwrotu pobranych świadczeń. Zdaniem Sądu opisane okoliczności nie dają podstaw do stwierdzenia, by świadczenia pobrane w takich warunkach, jak w przedmiotowej sprawie, były nienależnie pobrane, nawet gdyby zgodzić się z Zakładem, że były nienależne.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczony nie ma obowiązku zwrotu pobranego świadczenia postojowego w kwocie 664,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.